

fram for partiet

JUNI 77.

DANN VALGKAMPGRUPPER NÅ!

LEDER: FRAM FOR EN SEIERRIK VALGKAMP!

Kamerater. Nå har det gått over en måned sia vi blåste startsignalet for valgkampen, men ennå har vi ikke gjort stort. Enten vi vil eller ikke, så er det her vi står i dag, hvilket vil si at det er på høy tid å kaste bagasjen og sette alle kluter til.

Når vi gir oss i kast med ei så omfattende oppgave som valgkampen, må vi legge stor vekt på å oppsummere erfaringer fra liknende arbeid tidligere. Vi har flere tidligere valgkamper å hente lærdom fra, og kan også gjøre oss god nytte av 1. mai-oppsummeringer o.l.

Sjøl om 1. mai blir oppsummert et annet sted i bladet, vil jeg trekke fram etpar saker som har spesiell interesse for RV-arbeidet.

For det første: Hvor stor vekt skal vi legge på massemobiliseringa? Vi må slå fast at mobiliseringa av massene rundt politikken til RV, er den overlegent viktigste delen av valgkampen. For to år sia sto det ei linje som påsto at det var hipp som happ om vi fikk mange stemmer eller ikke. Bare vi fikk ut propagandaen vår, så behøvde vi ikke ta kamp med folk for at de skulle bli enige med oss. Dette er ei linje mot å drive revolusjonær valgkamp. Det er ei linje for at vi bare skal sees, men ikke høres. Men, kamerater, vi skal både vise oss fram og la oss høre. Vi skal gå på folk og diskutere tålmodig med dem til de er overbevist om at RV er det eneste progressive alternativet ved valget.

Foran 1. mai var det en tendens til å prioritere ned arbeidet for å få folk til å gå i toget. Mange steder ville vi heller sitte på kammeret og diskutere politikk med de mest framskredne sympatisørene, enn å gå ut på dørene for å mobilisere bredt. Dette skjedde ikke fordi kameratene er late og vil ha et benagelig liv, det hadde til og med ei bra side, sjøl om denne er underordna. Jeg tror at studiesirkelbevegelsen i FFF-arbeidet ble starta utfra ønsket om å ta et fast grep om aktivistene. Men slik det ble flere steder, så fikk de politiske diskusjonene med aktivistene komme på bekostning av massemobiliseringa, og det må aldri skje.

Vi skal ta et fast grep om aktivistene, for å kunne bruke kreftene deres fullt ut i valgkampen. Dette skal ikke skje ved hjelp av endeløse møter, men gjennom å trekke dem med i aktivt arbeid. Vi må arbeide ut fra prinsippet om at den som skal lære å svømme, han må ut i vannet. Vi skal trekke dem med på stands og husbesøk, og de som ikke tør gå aleine, går vi sammen med. Og er det slik at vi har med folk som ikke vil gå, så skal vi sjølsagt

overbevise dem og vise stor tålmod, men vi skal ikke sitte inne sjøl og la være og dra med oss de som vil gå, av denne grunn. For å gjenta:

MASSEMOBILISERINGA ER DEN VIKTIGSTE OPPGAVA I VALGKAMPEN!

For det andre: Er det noen vits i å starte RV-grupper? Kan vi ikke gjøre alt gjennom partiavdelingene og stedsloga? Det finnes kamerater som tar feilaktige standpunkter til RV. Disse påstår bl.a. at det er flott at partiet nå endelig stiller aleine til valg, og at vi kaller det RV av formelle grunner. Dette begrunner de med at RV skal ledes av partiet uten noen særegen, formell ledelse. Til disse kameratene må vi slå fast at RV er en front, om den ledes av partiet aldri så mye. RV er en allianse mellom AKP(m-l) og uavhengige sosialister, og slik er det fordi vi er imot all sektarisme og ønsker å fylke flest mulig rundt den revolusjonære politikken. RV er en front, og det skal den også være lokalt. De progressive massene utgjør ei veldig kraft, og det er vår plikt å sørge for at denne krafta kommer til sin rett, også i valgkampen. Vi skal bygge RV-gruppene store og slagkraftige, og vi ønsker også å verve de aller fleste RV-aktivistene til å bli partimedlemmer i løpet av valgkampen.

På Oslo-plan skal vi også legge vekt på RV sin sjølstendighet som front. I 1.mai arbeidet gjorde vi den feilen at vi kutta ut de sentrale aktivismøtene som vi gjorde så gode erfaringer med året før. Dette medførte at de partilause aktivistene fikk all sin informasjon via partimedlemmene, og blei en form for annenrangs aktivister i forhold til oss. Dette blir korrigert i valgkampen. Midt i juni blir det arrangert valgkamp-åpning, i form av ei stor massekonferanse. Hit må alle medlemmene komme, sammen med RV-gruppene sine. Og ettermøtene, som ikke har stifta RV-gruppe, må mobilisere de som skal være med, for at de skal kunne lage gruppe umiddelbart. Denne konferansen skal inneholde kultur og apeller, og vi har også tenkt å legge opp til gruppediskusjoner, for å øke det politiske utbyttet. En liknende konferanse vil bli arrangert tidlig i august, for å komme skikkelig igang med innspurten.

For det tredje: Hva skal vi kreve av folk som skal stemme på RV? Jeg mener vi skal kreve at de har stemmerett og en god del sunn fornuft. Det finnes fortsatt endel sektarisme i rekkene våre, som får stygge følger. Sjøl om vi har korrigert en del, så var det mye motvilje mot å mobilisere folk på deler av FFF-grunnlaget også i år.

Vi gjør en grov feil, hvis vi krever at folk må være enig i hver smitt og smule av partiprogrammet for å stemme RV. Sjølsagt skal vi ikke bli stemmefisker, slik som visse andre, men vi må gripe fatt i virkeligheten også i valgkampen, og ha målsettingene våre klart for oss. Virkeligheten er, at det finnes mye folk som har gjennomskua de borgerlige arbeiderpartiene, uten at de derfor er enige i alt som AKP og RV står for. Og målsettinga vår, er å rive flest mulig vekk fra de borgerlig arbeiderpartiene. Skal vi da la anledninga gå fra oss, til å overbevise massene om å gå til et for mange så drastisk skritt, som å stemme RV? De borgerlige partiene, som bare ønsker taburetter, er ikke sekteriske. Har vi råd til å være det, vi som slåss for mye viktigere saler enn dem som isåe tabiretter, nemlig den sosialistiske revolusjonen?

Borgerskapet frykter oss som pesten. Derfor har det mye å bety for dem at propagandaen vår ikke når ut til massene. Foreløpig ser det ut til at vi ikke får delta i NRK sine valgsendinger, noe som er et grassat overgrep. Kommunist og progressive har ikke krav på demokratiske rettigheter, sier ledelsen i NRK. Men det er aldri så galt at det ikke er godt for noe. For dette fascistiske angrepet mot ytringsfriheten, har avslørt et stygt avvik i våre egne rekker. Har vi reist en storm av protester mot overgrepet? Nei, det har vi ikke. Vi bøyer nakken og finner oss i å bli kriminalisert. Fortsetter vi slik, lar vi borgerskapet forby partiet vårt, uten at vi knyr. Hvorfor skal ikke vi kreve demokratiske rettigheter? Fra det øyeblikk da dere leser dette, kamerater, skal dere gå i spissen for å reise stormen av protester, i klubber og foreninger, og alle andre fora.

Vi skal ut med propagandaen i det vide og breie, og det er klart at det er viktig å være med i valgsendinger i radio og TV da. Men vi legger sjølsagt ikke hovedvekt på borgerskapets NRK. Vi skal kjempe fram en offensiv stil i valgarbeidet, en stil vi skal prege byen med. Vi må klistre byen full av plakater, og stå mye på stand. Dessuten skal vi skjerpe oss så mye på politikken at vi kan gå dit andre partier holder stands for å overta showet fra dem. Ingen borgere eller borgerlige arbeiderledere skal stå trygt på sine stands i valgkampen. Vi har en verden å vinne og ikke en time å miste, så vi har ingen grunn til å være beskjedne. Bruk fantasien, still med gitarer og trekkspill og ta kulturen i bruk på standene.

Et spesielt problem i denne forbindelsen, er sommerferien, særskilt ukene med fellesferien. Vi har en stygg tendens til å ta to måneders ferie fra politikk, og det hører ingen steder hjemme. Sommeren har den gode egenskapen at den trekker folk ut fra stuen sine, og da skal sjølsagt vi være der de trekker til. Bæstrender, frikonserter, idrettsarrangementer o.l. DS vil ta tiltak for å fordele spesielle badeplasser o.l. til avdelingene, slik at vi sikrer at disse blir dekket. Videre ligger det et stort ansvar på avdelingene som ikke har fellesferie, sørge for at propagandaarbeidet drives skikkelig i denne tida også.

Jeg får ikke nærmere inn på RV sin politikk, det står i oppropet. Men jeg skal ta litt om RV sine målsettinger for massearbeidet i valgkampen.

1. Vi skal slå hull på DNA si myte om at A-regjering er bedre enn B-regjering. Vi må propagandere kraftig at forskjellen mellom DNA og Høyre er like stor som trafikkdøden og døden i sjukeseng.
2. Vi skal kapre stemmer fra SV. Mange progressive har illusjoner om at SV er et arbeiderparti. Vi må legge stor vekt på å trekke SV sin reaksjonære

politikk fram i lyset. Streikesabotasje, abortsvik, sabotasje av boligkampen osv. SV skal ikke få et minutt fred, og vi må ta alvorlig på å rydde ut alle ideer om det progressive SV.

3. Få flere stemmer enn det reaksjonære "NKP". Vi gjør en stor feil når vi undervurderer "NKP" og ler av det fordi halvparten av medlemsmassen er pensjonister osv. NKP styrker seg i ly av de andre borgerlige arbeiderpartiene, og bl.a. skal de gi ut Friheten to ganger i uka om kort tid. Dessuten har de sosialimperialismen i ryggen, som sjølsagt sprøyter forskjellige vitaminer inn i partiet. 1. mai lot vi flere progressive gå i SV/NKP-toget fordi vi ikke påpekte at de da endte i lag med sosialimperialismens fremste handlangere. Vi kalte toget for SV-tog, og tenkte i våre stille sinn at NKP er jo død.

Det er ei viktig kampmålsetting å få flere stemmer enn "NKP", fordi det er også en kamp om kommunist-betegnelsen. Vi ønsker slett ikke at et svart pro-imperialistisk parti skal hete "kommunistene" på folkemunne.

FRAM FOR RØD VALGALLIANSE 1977.

Valgansvarlig

KJEMP MOT HØYRELINJER I REKRUTTERINGSARBEIDET!

I verveoppropet fra 1976 sier SK om vervekampanja som ikke gikk i mål: "Vi tror ikke grunnen er at oppgava er umulig å løse. Vi tror det skyldes at den politiske forståelsen av hvor viktig denne oppgava er, mangler i store deler av partiet. Vi tror også at mange kamerater ikke har tillit til at oppgava kan løses og ikke skjønner hvilke metoder som må brukes. Det fører til at medlemmene og laga våre ikke mobiliserer kreftene sine og ikke prioriterer riktig"

Verveoppropet fra SK er et helt utmerka politisk dokument, og vil antakelig bli studert om igjen i forbindelse med vervekampanja i Oslo etter sommeren.

For å få virkelig mye nye folk inn i partiet er det flere motsigelser som må løses. Bl.a. er det et stort avvik fra marxismen-leninismen at så få kamerater har sosial omgang med massene. Det skal vi komme tilbake til.

Nå skal vi ta opp åssen en studiesirkel skal ledes godt.

1. Det finnes folk til sirkler.

Mange kamerater tror at dette er en "floskel" Eller at det gjelder alle andre steder enn hos dem sjøl. Mens det er reine skjære sannheten at det finnes folk.

- På noen plasser DS undersøkte, hadde våre folk jobba bra sammen med partiløse i fagforeninga i 2 og 3 år, uten å tilby dem sirkel.

- På noen plasser gikk det folk på sirkel nå, som skulle beviselig gått på sirkel allerede for 2 år sida.

- På mange (!) sirkler går det "overmodne" folk som er fast bestemt på å bli partimedlemmer, som er enige i alt omtrent, men som vil "lære mer først".

Mange (virkelig mange) slike eksempler har vi, og de viser at vi ikke ser det som en viktig sak å få folk til sirkler forttest mulig og hele tida. Og at vi er kresne overfor bra folk. Dette er reinspikka sekterisme.

Andre steder har laget ikke sirkel, eller en bitte liten en. Der finnes det ikke bra masser, sier de. Men på en arbeidsplass med flere hundre folk, med hundre folk under 30 år, med kamper i klubben, skulle det ikke være folk til sirkler? Det må være tull. Sannheten er at kameratene ikke leiter opp folk til sirkler, systematisk, hele tida. Kameratene bør studere verveoppropet og Hva må gjøres (Lenin): "Det finnes ikke folk, og det finnes folk i massevis."

2. PROBLEM: sirkelen kommer ikke i gang. DS har gjort noen undersøkelser blant kamerater på arbeidsplassene om rekrutteringa. Mer undersøkelser må til, men mye kan vi allerede lære. Folk som er intellektuelle, er vant til å gå på møter. De har gått på skoler i flere år, og på

skoler er det møter. På universitetet, NRK, Lærer-værelser, ungdomsklubber, er det møter og diskusjoner. Det er papirer som skal leses i tilknytning til jobben og møtene. Slike folk er vant til å lese.

På arbeidsplassene i industrien møter vi ofte et problem: Folk er ikke vant til å gå på møter. De er ofte ikke vant til å lese så mye. Det er sosialdemokratiet og revisjonistene som har sørga for det! Men noen kamerater blir skuffa: "Jeg trudde at det nettopp var proletariatet som kommer når de lover det (på møter o.l.)" Eller kameratene blir helt oppgitt over hvor vanskelig det er å holde en sirkel samla. Men alle problemer har en løsning. Her er noen erfaringer:

-Kameratene har merka særlig i den siste tida at sympatisører og andre bra folk er blitt ganske skremt av hetsen fra arbeideraristokratiet. En del folk nøler med å drive med ting sammen med oss, for de er litt redde for å bli "identifisert med AKP". Det er bare en måte å møte dette på: Diskuter med folk den rollen arbeideraristokratiet har under kapitalismen, at hvis du gir opp, så har de fått det som de vil, skal du gi deg, du som skjønner så mye om dette råtne samfunnet? Kameratene må huske at vi i partiet har diskutert avviket overfor arbeideraristokratiet i et år, og vi har enda avvik. Da må vi skjønne at de partiløse, som er så uhel-

En tegning fra det albanske vitsebladet »Hosten« i forbindelse med kampen mot byråkrati. »Når arbeiderklassen taler, tier byråkratiet«.

dige at de ikke er med i partiet enda, virkelig trenger diskusjon om disse sakene. Vi må vise dem åssen aristokratenes hets har skada folkas egen tenkning! Dette må tas opp skikkelig og alvorlig.

- Diskuter sosialismen på forhånd, arbeidsfolk ønsker sosialismen. Bra, kampinnstilte folk trenger politisk ballast i disse tider hvor det er mye hets. En del slike folk blir nå så oppgitt over hetsen og hvor "vanskelig det er", at de faktisk slutter på en del arbeidsplassen!

Vi trenger politiske diskusjoner hele tida, vi følger hets fordi vi har perspektiver for kampen. Kampvillige arbeidere trenger også perspektiver om revolusjon og sosialismen! Fortell at en studiesirkel i marxismen-leninismen lærer oss hvordan vi skal komme fram til sosialismen!

- Diskuter på forhånd hvordan sirkelen skal være. Ikke vent med dette til "det første introduksjonsmøtet", men gjør det med folk enkeltvis på forhånd. Om at de må møte opp hver gang. At de må lese. At de har ansvar for hele sirkelen, at det ikke bare rammer dem sjøl når de uteblir.

- Snakk med folk flere ganger før det første møtet om disse sakene. Kameratene har erfart gang på gang at sirkelen må utsettes og utsettes, halve sirkelen møter opp første gang, 2 stykker neste gang osv. Men med et grundig forarbeid vil slike vansker bli mye mindre, kanskje forsvinne.

3. PROBLEM: Det samme møtet må holdes to og tre ganger, folk er lite forberedt, folk er uvant med å lese.

Tiltak: Sirkel-ledera må gå hjem til alle deltakere, før emnet skal diskuteres, og gå gjennom stoffet, side for side. Ledera må fordele deltakere mellom seg. Ledera må kunne stoffet ut og inn, må kunne peke på hvor de viktigste tinga står osv. Når folk er uvant med å lese, må vi lære dem å lese. Mange kamerater i partiet var uvant med å lese, nå leser de tjukke bøker og de er sirkelledere sjøl. Noen kamerater slår bare klokt fast: "Det er et problem!" Men de hjelper ikke folk til å lese. Hvordan skal da folk bli bedre? Vist det er mange partiløse på sirkelen, kan også deltakere dra hjem til hverandre med disse oppgavene, altså ikke bare lederne.

4. PROBLEM: Sirkelledere må være godt forberedt, så de ikke sitter og skravler over seg. Ledera bør bare unntaksvis innlede til spørsmål. På en sirkel vi kjenner, innlede ledere ikke en eneste gang. Alltid var det de andre som hadde forberedt noen kommentarer til spørsmål. Folk lærte mye mer av dette. Og det høyna deres ansvar for hele sirkelen.

5. PROBLEM: Uregelmessig oppmøte.

Tiltak: Må tas opp med en gang! Kameratene er ofte opportuniste overfor "skulk". Smiler pent, og sier: "Det var synd du ikke kom, men neste møte er tirsdag". Dette duger ikke. De partiløse trenger også kamp mot sine egne ideer, akkurat som vi. Vi må kritisere dem og stille dem til ansvar, vi må forklare enda en gang hvorfor vi holder studiesirkler. Ingen går framover av en klapp på skulderen når

de har gjort en feil. Også må en av lederne diskutere og gå gjennom sjølve møtet som den andre gikk glipp av.

6. PROBLEM. Mangelfull praksis.

På arbeidsplassene synes kameratene ofte at dette er vanskelig. Og det er ikke helt lett heller. Men det er kamerater som løser spørsmålet om praksis. Sirkel-lederne må streve (sammen med laget) for å finne en måte hvor de kan drive praksis sammen med sirkelen. I hele juni, juli, august kan hvem som helst dele ut valgviser for RV i byen, hver eneste dag, hvor som helst. Dagens KK kan selges overalt. 21. august-propaganda kan spres hele tida. Vi skal samle inn penger til RV. Plakater skal spres. Chile-propaganda etter sommeren. Frontene har blader som kan selges f.eks. på jobben (AFK, 3VK). Alt dette kan gjøres enkelt vis på jobben, eller i samla tropp i byen. Det er praksis å drive! Det er mye massearbeid som frengs. Problemet er ikke at det ikke finnes oppgaver. Problemet er at sirkelledere ikke helt skjønner hvor viktig praksis er for å utvikle folk til kommunister.

7. PROBLEM: Diskusjon om medlemskap kommer for seint.

Diskusjoner om medlemskap med folk enkeltvis, må begynne allerede etter første møte. Da veit vi mer om deres motsigelser, slik at vi kan jobbe med å løse dem fra et tidlig tidspunkt. Ofte trengs det både to og tre og fire diskusjoner. Og med f.eks. 4 sirkel-deltakere, blir dette tilsammen en 10-15 diskusjoner, kvelder, som sirkel-lederne må prioritere til dette. Er det noen som påstår at de klarer dette med "venstrehandta"? Ja, dessverre.

8. PROBLEM: Lederne har ikke tid nok!

Vi skreiv i forrige FFP at det var motstand mot SKs direktiv som slår fast at den som leder en sirkel, skal ha dette som hovedoppgave i grunnorganisasjonen. Det er fortsatt sånn motstand. Til dere kamerater som leder sirkler: Det vi har skreiv her om åssen en sirkel må ledes for å gi rektuttering, er blodig alvor. Har dere tid til å lede sirkelen slik?

Til dere kamerater som ikke leder sirkler: Har dere sørga for at kameratene deres som er sirkel-ledere, virkelig har tid til å ta seg av oppgaven skikkelig? Har dere ansvar for sirkelen?

Nei, altfor ofte er sirkel-ledelsen et venstrehåndsarbeid. Mens linja må være: Nesten uansett hva du gjør, så skal du ihvertfall lede sirkelen så den gir rekruttering! Å ikke forstå at å rekruttere er en særegen oppgave som krever mye kamp og tid, er å undervurdere hva det krever å få folk rekruttert til partiet, og det er å undervurdere betydninga av at partiet må mangedoble seg. Undervurderinga er et resultat av høyreaviket i partiet. Kamp mot høyre-Linjer i rektutteringsarbeidet!

Gjør 21. AUGUST - 77 til et nytt steg framover i kampen mot de to supermaktene USA og Sovjet.

Gjør 21. august -77 til et nytt steg framover i kampen mot de to supermaktene USA og Sovjet.

21. august 1968, denne dagen skal ikke bli glemt. Med tanks og fly og 175.000 mann invaderte Sovjet Tsjekkoslovakia. Den spontane motstanden ble slått brutalt ned. Demonstrasjoner ble møtt med kuler. Tallet på drepte og såra er ikke kjent. I løp-er av en dag var hele landet okkupert. Angiveri, arrestasjoner og utrenskinger i stor stil fulgte. 9 år har gått. Til tross for fascistisk undertrykk-ing øker motstanden mot okkupantmakta og deres lakeier.

Okkupasjonen av Tsjekkoslovakia ble møtt med harme og kraftige protester fra arbeiderklassen, inte-lektuelle og andre grupper av folk over hele verden. Borgerskapet som er knytta til den andre supermakta protesterte også, og forsøkte å bruke okkupasjonen til å angripe kommunismen. Borger-skapet har siden innbitt kjempa for å fastholde ideen om at Sovjet er kommuniststyrt.

Men for arbeiderklassen og andre deler av folket, og for alle som ønsker å kjempe mot imperialis-men var Tsjekkoslovakia i 1968 det som fikk tusener til å se at Sovjetstaten måtte ha skiftet klasse-karakter. Den moderne revisjonismens represen-tanter i Norge måtte til og med av opportunistiske grunner formelt protestere mot invasjonen, så sterk var harmen i folket.

Den nye m-l-bevegelsen gikk i spissen for demon-strasjon mot Sovjet allerede samme dag som okku-pasjonen med paroler mot begge supermaktene. Denne politiske linja: kamp mot både USA-imperial-ismen og den sovjetiske sosialimperialismen ga et helt riktig svar på de spørsmål ærlige anti-imper-ialister måtte stille. Denne linja har siden vært rådende i den anti-imperialistiske kampen i Norge. Men de moderne revisjonistene som klart ser hvor avslørende okkupasjonen av Tsjekkoslovakia er for deres fåtne politikk, gjorde alt for at okkupasjonen skulle bli glemt.

Det moderne revisjonistiske høyreaviket i partiet var ei linje for å nedlegge kampen mot sosialimpe-rialismen for å oppnå enhet med revisjonistene i SF (siden SV) og NKP. I 1973 ble all kamp mot sosialimperialismen kuttet ut i grunnlaget for 1. mai til fordel for enhet med revisjonistene, og i stor-tingsvalget samme år ble spørsmålet om Sovjet

ikke reist. 21. august ble ikke markert på nytt med demonstrasjon før i 1974.

21. august-demonstrasjonen i fjor ble et gjennombrudd i kampen mot dei to imperialistiske supermaktene. 3400 gikk i toget og 11.300 skreiv under på lista for helsidesannonse i Oslo og Akershus. Dette var et svært bra resultat, og det er nå viktig at vi bruker erfaringene fra i fjor for å gjøre enda større framgang.

I FFP for juni 1976 sto bl.a. følgende:

Vårt parti har startet oppgjøret med det moderne revisjonistiske aviket i partiet. Den politiske linja er korrigert. Kampen mot de imperialis-tiske supermaktene og mot den moderne revisjonis-mens innflytelse i arbeiderklassen står først på dagsorden. Kampen mot supermaktene vinner fram i verdensmålestokk og i Norge. Sosialimperialismens undertrykkelse og kamp om verdensherredømmet blir stadig mer avslørende. AKP er den ledende kraften for disse avsløringene som det eneste par-tiet som mobiliserer til kamp mot begge super-maktene.

Men det faktum at AKP er den ledende kraften i kampen mot de to imperialistiske supermaktene betyr ikke at partiet har kvittet seg med det moderne revisjonistiske aviket. 1. mai arbeidet og mobiliseringa til 20. mai har avslørt flere aspekter ved aviket. Revisjonistene forsøker nå innbitt å framstille motstanden mot super-maktene som begrenset til m-l-bevegelsen og dens nærmeste sympatisører: Revisjonistene er liv-redd en massebevegelse mot de imperialistiske supermaktene. Det faktum at AKP er det eneste partiet som kjemper mot de 2 imperialistiske super-maktene fortrenkes til at bare AKP-sympatisører kan mobiliseres i kampen mot supermaktene.

Denne ideen som bare tjener den moderne revisjon-ismen er svært utbredt i våre egne rekker. Tendensen til å forveksle massene med de partiene de stemmer på er typisk for høyreaviket i partiet. Denne ideen er idag et alvorlig hinder for at partiets medlemmer entusiastisk skal gå ut til massene med politikken vår.

I "imperialismen og splittelsen i sosialismen" sier Lenin: "Vi kan ikke - og ingen annen kan - regne ut hvilken del av proletariatet det er som følger og kommer til å følge sosialsjåvinistene og opportunistene. Bare kampen vil vise det, bare den sosialistiske revolusjon vil avgjøre det for godt. Men vi vet sikkert at "fedrelandsfor-

svarene" i den imperialistiske krigen bare representerer et mindretall. Og derfor er det vår plikt, dersom vi ønsker å forbli sosialister, å gå lavere og dypere til de virkelige masser. Dette er hele meningen med kampen mot opportunisten og hele innholdet i denne kampen. Ved å avsløre den kjennsgjerning at opportunistene og sosialsjåvinistene i virkeligheten forråder og selger massenes interesser, at de forsvarer de midlertidige privilegiene til et mindretall av arbeiderne, at de er eksponenter for borgerlige tanker og innflytelse, at de i virkeligheten er forbundsfeller og agenter for borgerskapet, lærer vi massene å bli klar over sine sanne politiske interesser, å kjempe for sosialismen og revolusjonen gjennom alle de lange og pinefulle omskiftene i imperialistiske kriger og imperialistiske våpenstillstander."

Kamerater om vi tenker oss om: hvem er det som støtter Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia: Er de mange? Nei de er få! Hvem er det som tar avstand fra okkupasjonen? Er de mange? Ja de er mange! Er det slik at m-l-bevegelsen står alene på det standpunktet at begge de to supermaktene må bekjempes? Nei, tusener på tusener av norske arbeidere tar avstand fra begge supermaktene undertrykking av verdens folk.

Vi har slått fast at det totale resultatet var bra i fjor. Men det betyr ikke at resultatet var entydig og jevnt bra. Tvert imot var det svært stor forskjell fra avdeling til avdeling og for kameratene innad i enkelte avdelinger. Det var flere som ikke samla ei underskrift og mange nådde ikke målsettinga. På den andre sida var det avdelinger med gjennomsnitt på 30 underskrifter og flere nådde resultat over 50. Ei uorganisert jente samla 150 underskrifter. Hva var det hun gjorde? Hun hadde med underskriftsliste overalt på badestrand, på diskotek osv. På en arbeidsplass la avdelinga opp en plan som innebar at alle skulle spørres og diskuteres med, resultat: 60% skreiv under. Hva viser dette? Er det massenes ideer som hindrer oppslutning om politikken, eller er det at vi ikke kommer nok ut med politikken. Bruk deres egne erfaringer, og bruk Leninsitetat. Alle dere som gjorde bra erfaringer må se det som ei kampaoppgave å propagandere disse erfaringene både internt og til massene som vi vil trekke med i kampanjen. Høyreaviket i partiet er ikke nedkjempa. Dette viste seg også i 1. mai-arbeidet i år. Manglende personlig mobilisering var det viktigste grunnlaget for tilbakegangen.

Blir stortingsvalget ei hindring for å gjøre stor framgang også i år i 21-august-mobiliseringa?

Revisjonistene sier 21.augustfronten er AKP-dominert og sektersk. Bare de som er enig med AKP kan slutte opp om demonstrasjonen. Sannheten er: 21-august-fronten tar opp brennaktuelle saker for tusenvis av arbeidsfolk og andre anti-imperialister. Det er bare de som støtter seg på ei av de to imperialistiske supermaktene som har grunn til å ikke støtte demonstrasjonen 21.august. AKP er det eneste partiet og RV den eneste alternativet ved valget som stiller parolen: Kamp mot begge de imperialistiske supermaktene. Alle de andre parti støtter enten den ene eller den andre supermakta. Derfor frykter spesielt revisjonistene 21. august-kampanja. De er redde for å bli avslørt som forrædere av massenes interesser, som går imperialismens ærend og fremmer borgerskapets interesser i arbeiderklassen.

Vi må mobilisere RV-gruppene til å jobbe med 21. august-kampanjen og vi må bruke 21. august-kampanjen til å avsløre revisjonistene. Massene er de samme. Dette betyr sjølsagt ikke at vi bare kan slå sammen 21. august og RV arbeidet. Vi må ha egne 21-august-aksjoner osv i stor stil. Men det betyr at når det gjelder de nære (folk en kjenner) og/eller kan følge opp personlig må 21. august og RV følge en plan. F.eks. deltaking i 21.august-demonstrasjonen som et delmål for å ta standpunkt for RV til valget.

(NB: Husk at også Chile-demonstrasjonen 11. september også kommer før valget.)

- 1) Det blir underskriftskampanje av samme type som i fjor. Vi fordobler minimumsmålsettinga for hver kamerat.
- 2) Alle lag får tredobbelte med lister. Målsettinga er at hver kamerat skal mobilisere to til å delta i kampanjen. Målsetting må diskuteres med de uorganiserte også.
- 3) Alle kamerater skal straks begynne å sette opp liste over folk de kjenner med målsetting: skrive seg på liste, gå i demonstrasjon, delta i underskriftskampanjen.
- 4) 21. augustkampanja skal diskuteres i avd. tidlig i juni slik at kampanja kommer skikkelig i gang før ferien. Alle kamerater må si si mening om målsettingene. I tillegg må avdelinga diskutere seg fram til målsetting for demonstrasjonen
- 5) Styrene må forberede aksjoner i sommer både innad og utad i området de har spesiell ansvar for (stands, badestrender, døraksjoner osv.)

Parolegrunnlaget for årets demonstrasjon vil bli offentliggjort i KK. Det vesentlige nye vil sannsynligvis være større vekt på solidaritet med polske arbeidere og studenter. Til studier: Bruk KK fra i fjor + prinsippprogrammet kapittel 5.

ffp's studiespalte.

Om ungdommen.

FFPs studiespalte vil denne gangen ta opp tekster om ungdommens rolle, og partiets ansvar for ungdomsarbeidet. Det betyr ikke at de som ikke har "som oppgave" å jobbe med ungdommen, skal hoppe over dem. Tvert imot har det vært, og er fortsatt, en viktig feil i partiet at allfor få ser at hele partiet er ansvarlig for ungdommen og arbeide blant dem. Vi håper at disse studiene kan være et lite bidrag til å rette opp denne feilen, og den undervurderinga av ungdommens betydning som ligger bak den.

De to Lenin-utdragene vi trykker går skarpt imot all undervurdering av ungdommens betydning, og all sektarisme i vurderinga av ungdommens fortjenester og mangler. Artikkelen fra 1905 tar opp den livsnødvendigheten rekruttering av nye

og spesielt nye unge krefter er for den revolusjonære bevegelsen. Artikkelen om Ungdomsinternasjonalen tar også opp vilke følger dette får for partiets forhold til ungdomsforbundet.

De to utdragene fra Hoxha bygger også i høy grad på erfaringer - ungdommen spilte en helt avgjørende rolle for frigjøringa av Albania. Det første utdraget gir ei sammenfatning av disse erfaringene, mens de andre tar opp årsaker til at arbeidet blant ungdommen ennå er for svakt og legger spesiell vekt på manglende ansvar fra partiet sin side. Her har vi konsentrert oss om klipp om nettopp det siste.

Artiklene fra Lenin er oversatt av revisjonistene, mens art. av Hoxha er oversatt av redaksjonen. Begge må regnes som foreløpige.

Lenin

Fra "Nye oppgaver og nye krefter."

"...Vis derfor større dristighet når det gjelder de nye treningsmetodene, kamerater! Vær dristigere med å sette sammen nye kampavdelinger, send dem ut i kamp, verv flere unge arbeidere, gjør rammene videre enn vanlig for alle partiorganisasjonene, fra Komiteene til bedriftslagene, verkstedsgruppene og studentsirklene! Husk at enhver nøling fra vår side på dette feltet vil være til fordel for sosialdemokratiets fiender, for de nye strømningene søker seg utlopp straks, og hvis de ikke finner et sosialdemokratisk elveleie, vil de følge et ikke-sosialdemokratisk. Husk at hvert praktisk steg i den revolusjonære bevegelsen uunnngåelig og nødvendigvis vil lære de unge rekruttene nettopp den sosialdemokratiske vitenskapen, for denne vitenskapen bygger på en objektiv riktig vurdering av kreftene og tendensene hos de forskjellige klassene, og en revolusjon innebærer nettopp at de gamle overbygningene rives ned, og at de forskjellige klassene opptrer hver for seg i et forsøk på å bygge en ny overbygning etter sitt eget hode. Men reduserer ikke vår revolusjonære vitenskap til bare å være et bokdogme, forflat den ikke med ynkelige fraser om taktikk som: prosess, med fraser som tar sikte på å rettferdiggjøre forvirring, vakling og mangel på initiativ. Gi større plass for

de mest ulike tiltak fra de forskjellige gruppene og sirklene, og husk at de revolusjonære begivenhetenes gang sammen med våre råd og uavhengig av dem, vil føre dem inn på riktig kurs. Det er et gammelt ord som sier at en i politikken ofte må lære av sine fiender. Og i revolusjonære situasjoner påtvinger fienden oss alltid riktige slutninger på en særlig instruktiv og hurtig måte..."

fra "Vperjod" nr. 9, 9. mars 1905.

Fra "Ungdomsinternasjonalen"

"...Sjølssagt mangler ungdomsorganet ennå teoretisk klarhet og fasthet, og kanskje vil det aldri få det, nettopp fordi dette er et organ for den gjærende, stormende og søkende ungdommen. Men den manglen på teoretisk klarhet vi finner hos disse menneskene, fortjener en helt annen holdning fra vår side enn det teoretiske virvaret vi finner i hodene og den mangel på revolusjonær konsekvens vi ser i hjertene til våre hjemlige OK-folk (mensjevikere, red) de "sosialrevolusjonære", tolstojanerne anarkistene, kautskyanerne ("sentrum") i hele Europa osv. En ting er voksne folk som fører proletariatet på avveier og likevel krever å få lede og lære andre. Slike folk må vi føre en nådeløs kamp mot. En annen ting er de ungdomsorganisasjonene som åpent sier at de ennå går i lære og som ser det som sin hovedoppgave å oppfostre sosialistiske partiarbeidere. Slike folk må vi hjelpe på alle måter, vi må vise den aller største tålmodighet over-

for deres feil og forsøke å rette på dem litt etter litt og fortrinnsvis gjennom overbevisning og ikke med kamp. Det hender ofte at representanter for den voksne og eldre generasjonen ikke forstår å behandle arbeiderungdommen riktig. Arbeiderungdommen må nødvendigvis komme fram til sosialismen på en annen måte, ikke på den veien, ikke i den formen ikke under de samme forholda som fedrene sine. Dette er også en av grunnene til at vi helt og fullt må gå inn for at ungdomsforbundet skal være organisatorisk sjølstendig, ikke bare fordi opportunistene er redde en slik sjølstendighet, men også på grunn av sakens eget vesen. For uten en full sjølstendighet vil ungdommen verken kunne utvikle seg til gode sosialister eller forberede seg til å føre sosialismen framover.

Full sjølstendighet for ungdomsforbundene, men også full frihete til å øve kameratslig kritikk av feilene deres! Vi bør ikke smigre ungdommen..."

Trykt i "Sbornik Sotsial-Dem okrata" nr.2, des. 1916 signert:N.Lenin

Hoxha

Fra "Ungdommen i krig og i arbeid"

"Ungdommen er fedrelandets håp". Dette ville være en tom frase brukt i en hvilken som helst artikkel, hvis vi ikke tenkte grundig over denne djupe sannheten, og hvis de som sitter i de statlige organa, sammen med ungdomslederne, ikke i sine handlinger ga førsterangs betydning til problemet med å sørge for en riktig og sunn utvikling for den unge generasjonen i landet vårt.

Problemet er like mangeartet, som det er livsviktig for landet vårt. For nå, mer enn noen sinne, er tida inne for oss til å gi den unge planten sunn næring og behandle den med den største omsorg, slik at den kan vokse opp rett og blomstre. Folk med beslutsom vilje overkommer alle vansker og når målet sitt, og det mangler ikke på god og avsluttsom vilje. Det beviste folket vårt i denne krigen. I denne kritiske perioden for hjemlandet vårt viste framfor alt den anti-fascistiske ungdommen at de var istand til å fullføre sin oppgave. De brøt gjennom alt det gamle, feide unna alt skroten som kvelte dem og ikke lot dem puste. Slik steg de fram i lyset etter en gigantisk kamp, med stor tillit til seg sjøl, med klare menneskevennlige og nestekjærlige følelser, og med fullstendig tillit til statsmakta som de så mye for å få i stand. Ungdommen vår visste hva livet er, med lidelsen, slitet, elendigheten, håpet og resultatene som hører med det. De brøt ut av den trange, onde sirkelen som de fascistiske og pro-fascistiske regimene prøvde å stenge dem inne i, og de blei aktive på alle felter av nasjonens liv med sin ungdommelige kraft, og med en modenhet i tenkinga som forbauset sjøl de mest optimistiske. Det er opp til oss å klare den store og vanskelige oppgava det er å stadig styrke på nytt disse sunne egenskapene som har slått rot blant ungdommen, utvikle og forbedre dem, og trekke ungdommen med så nært som mulig i livet til hele folket. Ung-

dommen vår burde være en jernkjede i folkets revolusjon. De burde være det sunne og friske blodet som vil være den drivende krafta mot det nye livet i det nye Albania...."

5. mai, 1945 (Enver Hoxha, Selected Works I, s.417-418)

Fra "Partiets arbeid med organiseringa av ungdomsforbundet"

"...Den beste målestokken på hvor sterke bånd mellom partiet og ungdomsmassene er - hvilken styrke partiets innflytelse blant disse massene har - er utbredelsen og sammensetninga av Ungdomsforbundets rekker, og også styrken i det indre livet til denne organisasjonen"

"...En av hovedårsakene til denne sekterismen ligger i de svake bånd kommunistene, spesielt de ledende kameratene i partikomiteene, har med de breie massene av ungdom i byen og på landet, og også i den store svakheten i arbeidet med den kommunistiske skoleringa av ungdommen. Mange kommunister, spesielt på landsbygda, viser liten omtanke for livet, arbeidet skoleringa og underholdninga til ungdommen..."

"...Men vi må skjønne til bonns at ei anna veldig viktig årsak til svakhetene i arbeidet blant ungdommen er den svake omtanken som partiorganisasjonene sjøl viser i denne retninga. Partiorganisasjonene har ennå ikke forstått tilstrekkelig betydninga av ungdomsorganisasjonen, og som en følge av det, har de ikke vist tilstrekkelig omtanke for den. De har heller ikke ledet den eller støttet den, og har ikke i tilstrekkelig grad kontrollert ungdomsforbundets arbeid. Dette viser seg klart i det faktum at partikomiteene og grunnorganisasjonene ikke betrakter ungdomsledelsen, og den støtten og hjelpen det skulle gi den, som en organisk del av arbeidet sitt...."

Fra "om situasjonen i partiets organisatoriske og politiske arbeid og tiltak for å styrke det" Rapport til 7. plenium til PLAs sentralkomitee. 11. mai, 1953. (Hoxha, BII, s. 340-344)

KVINNEFRONTLEIR ER VIKTIG - -men jeg skal ikke dra....

Kvinnefronten har sommerleir på Tromøya 9-16. juli. Hovedtemaene er "hvorfor er kvinner undertrykt" og "kampen for kvinnefrigjøring: hva er veien å gå - hvilke avveier fins" I tillegg er det lagt opp til seminarer om: Sjølbestemt abort - kvinnekrav på arbeidsplassene - jentekamp - kvinneundertrykking - i porno/prostitusjon - kvinnekamp og familien og en antiimperialistisk kulturkveld.

Dette er diskusjoner som har mangla i fronten - og som fronten har store behov for. Prograssive kvinnemasser langt utafor KF er opptatt av disse sakene. Partimedlemmer trenger disse diskusjonene.

"KF-leir er sikkert viktig - men jeg skal ikke dra", sier mange kamerater. Dette betyr at de ikke ser på leiren som viktig, at de ikke ser den strategiske betydninga av særegen kvinneorganisering. Blant mange blir KF sett på som en front for kortsiktige krav - sjølbestemt abort nå og ingen prisstigning på daghjem. Men har vi oppnådd kvinnefrigjøring om disse kravene blir innfirdt, har KF da utspilt sin rolle? Nei. Under kapitalismen vil kvinnen alltid være undertrykt. Det er gjennom å slåss for å kasta sine, å komme ut av isolasjonen og få bukt med egen tilbakeliggendhet, at kvinnene kommer et skritt nærmere full kvinnefrigjøring. Kampen lærer kvinnene at de må organisere seg og slåss sjøl. Dette gir tillitt til egne krefter, til at kvinnene kan gjøre med på å forandre verden, det gir lærdommer om fiender og venner, om hvilken linje som fører til frigjøring. Vår oppgave er å oppdra de breie kvinnemassene til å bli en aktiv kraft for revolusjonen og sosialismen.

Stalin sier det sånn: Sitat: "De arbeidende kvinnene - arbeidere og bønder er den største reserven for arbeiderklassen. Denne reserven gjør vel halvparten av befolkninga. Skjebnen til den proletariske rørsle, seier eller nederlag for den proletariske makta, avhenger av om kvinnes reserven kommer til å være for eller mot arbeiderklassen. Det er derfor proletariatet og fortroppen dens, det kommunistiske parti, har som sin første

oppgave å gå u i en avgjørende kamp for å fri arbeider- og bondekvinne fra borgerskapets innflytelse, for å oppdra arbeider - og bondekvinne politisk og organisere dem under proletariatets fane"

"Arbeiderkvinnen står skulder ved skulder med den mannlige arbeideren. Hun arbeider sømmen med ham om den samme oppgava - å bygge opp industrien vår. Hun kan støtte den felles saka viss hun er politisk bevisst og politisk opplært. Men hun kan ødelegge den felles saka dersom hun er underkua og tilbakeliggende, sjølsagt ikke av ond vilje, men på grunn av at hun er tilbakeliggende.... Derfor er den politiske oppdragelsen av arbeider- og bondekvinna ei førsterangs oppgave, ei svært viktig oppgave for at vi virkelig skal seire over borgerskapet i dag da arbeiderne og bøndene har begynt å bygge et nytt liv".

Se også opplegget til avelingsmøte om særegen kvinneorganisering i TF/juni.

REVISJONISTENE HAR FRAMGANG BLANT KVINNENE

Revisjonistene ønsker ikke at kvinnene skal bli en revolusjonær kraft. De har ei linje for å sabotere kvinnekampen, binde dem til reformisme og imperialisme. Men likevel har de framgang blant kvinnene. Dette så vi ikke minst 8.mars. Det betyr at viss vi ikke styrker forståelsen for linjene og måla legger vi de store kvinnemassene i hända til revisjonistene, og er derfor med på å føre kvinnekampen på avveier.

Jeg jobber i KF nå, men skal ikke jobbe der til høsten

Mange av de som jobber i KF nå, men som kanskje skal ha andre oppgaver fra høsten, har ikke tenkt å dra på KF-leir. De oppfatter leiren bare som direkte å konsolidere medlemmene og forberede høstens arbeid. Men de glemmer at for å gjøre fronten slagkraftig - for å bygge på erfaringer - nettop slike erfaringer de sitter inne med, som har jobba i KF tidligere. Og hvordan har disse kameratene tenkt å mobilisere gruppa si -og

massene, når de ikke skal dra sjøl? Konsekvensen blir sabotasje av mobiliseringa.

JEG HAR BARE 3 UKERS FERIE - 2 LEIRE BLIR FOR MYE.

Mange har motsigelse til å dra på to leire, det blir for mye leir og for lite ferie, for liten tid sammen med familien. Men KF leir er ikke bare for kvinner. Vi ønsker at også mange menn skal delta og få diskutert politikken. Det går an å få med seg familien.

Utgangspunktet må være at alle kamerater som jobber i KF skal dra på 2 leire, for sjøl å være krevende på leiren og for å mobilisere bredt til dem. Spesielle tilfelle må tas opp og løses i avdelingene. Endel kamerater kan ha vanskeligheter med tidspunktet. Gi ikke opp - prøv om det går an å bytte!

DET ER AVGJØRENDE Å MOBILISERE FOLK UTA- FOR KF.

Hvor mange som deltar, hvor bredt vi mobiliserer er av helt avgjørende betydning for om KF skal ha framgang. Vi ønsker en stor og livskraftig

KF - en reell masseorganisasjon, for kvinnene. Viss vi slår oss til ro med de medlemmene vi alt har - blir vi en liten sektersk front. Det er vårt ansvar om KF skal bli en masseorganisasjon. KF kadre og kvinneansvarlig i avdelinga skal bli med på leiren og være med på å drive politikken framover. Men vi skal ikke bare dra sjøl, vi skal også mobilisere både KF-gruppa vår - og masser langt utafor KF. Leirprogrammet er lagt opp sånn at det er mulig å mobilisere bredt - mange er enig i politikken og interessert i å få diskutert mer. Mange på KF-leir betyr mange nye medlemmer til fronten - og et skritt på veien til en stor frontorganisasjon - for de brede massene av kvinner. Alle kjenner jenter de kan få med på leiren - også de kameratene som ikke jobber i KF - også mennene. Derfor er det alle kommunisters oppgave å mobilisere til leiren - og mobilisere bredt.

GJØR KVINNEFRONTEN TIL EN VIRKELIG MASSEORGANISASJON FOR KVINNER - DRA PÅ KVINNEFRONTENS SOMMERLEIR

PROPAGANDAPLAN FOR RV:

Som allerede forkynt i det vide og breie, vil den viktigste delen av valgkampen vår gå ut på å skulle mobilisere massene rundt politikken til RV: Vi kommer til å gi ut forholdsvis få aviser og løpesedler, men det som blir gitt ut, skal spres skikkelig. I tillegg skal vi legge stor vekt på lokale RV-møter der vi presenterer politikken vår, gjerne opp mot den råtne politikken til de borgerlige arbeiderpartiene. Det har stor verdi at vi inviterer disse partiene til konfrontasjonsmøter, slik at vi får kledt av de arbeiderfiendtlige programmene deres.

Skal vi komme ut til folk med politikken vår, må vi satse på våre egne krefter. Borgerskapet gir oss ingenting gratis, ikke engang fem minutter i radioen gir de oss frivillig.

Som sagt skal hovedmetoden vår være personlig mobilisering, gjennom husbesøk og planmessige diskusjoner på arbeidsplassene. Samtidig er det RV som skal prege bybildet i valgkampen, og ikke et eller annet borgerparti. Vi skal drive kontinuerlig standsvirksomhet, og ikke nøye oss med å propagandere fra våre egne stands. Tvertimot skal vi aldri la andre partier sine stands få være i fred, men gå offensivt til verks med å utfordre disse til diskusjoner. Vi skal trekke forbi-passerende med på diskusjoner, og trekke buksene ned på borgere av alle slag, på åpen gate. Dette er veldig viktig, og dessuten en form for valgkamp som er både morsom og billig.

Så litt om KK. Det er KK som er RV si avis, og den skal vi spre i stort omfang. Det må ikke

finnes RV-stands der det ikke blir solgt KK. I nærmeste framtid blir det lansert et spesielt tilbud for folk som vil tegne abonnement i valgkampen, og dette skal vi bruke til å skaffe mange nye abonnenter.

For at dere skal kunne planlegge RV-arbeidet framover skal dere få en foreløpig propagandaplan å holde dere etter. Det kan komme mange endringer i takt med krumspringa i klassekampen, så dere må følge godt med i KK i tillegg. Alt ferdig materiale blir dessuten annonsert i avisa, og må NB! hentes umiddelbart. Dette har det vært endel slurv med hittil.

Planen ser slik ut:

1. Umiddelbart: Spre oppropet og oljeavisa, for de som ikke har gjort det.
2. Månedsskiftet mai/juni: Hente plakater og klistre i massevis. Ikke ta pause i klistringa så lenge valgkampen varer.
3. Midt i juni. Valgkampåpning. Dette skjer i form av ei stor massekonferanse om valget. Se forøvrig lederen i dette bladet.
4. Juni. De første småheftene om RV gis ut. Et om kvinnene, og et om ungdommen.
5. Juli. Sommervalgkamp. Se lederen.
6. August. Massekonferanse om innspurten. Utgivelsen av ei lokal og ei sentral avis + evt. småhefter og løpesedler.
7. September. Innspurtavis.
Lykke til
Valgansvarlig

BLI MED RØDE PIONERER PÅ SOMMERLEIR!

I april blei Røde Pionerer danna på landsbasis. RP går i spissen for å utvikle unger politisk, smi kameratskap mellom dem og fostre dem fysisk og kulturelt.

Her i Oslo har arbeidet vært i gang siden januar, men vi trenger fortsatt folk som vil og kan jobbe på dette viktige området. Vi ønsker at også parti-kamerater kan være med på oppbygginga av RP. Hvis ikke vi tar oss av unga, står det en mengde reaksjonære tilbud og drar dem til seg.

Vi har ikke på langt nær fått kontakt med alle unger som vi veit kan bli medlemmer av RP. Folk som kjenner unger i den aktuelle alderen må være aktive for å verve disse til RP. Hvis du ikke veit om noen gruppe der du bor, kan du kontakte RP i Oslo direkte.

Erfaringene som er gjort hittil viser at unger som vokser opp nå har et stort behov for å diskutere politikk, både med unger på sin egen alder og med voksne. Vi trur ikke alle foreldre makter å svare på alle de spørsmåla ungene reiser i forbindelse med politiske saker. I ei RP-gruppe vil dette bli gjort.

Vi kommer også til å satse mye på uteaktiviteter framover: Turer i marka og til øyene i fjorden, sykling, svømming og idrett av annet slag. All aktivitet før ferien skal vise fram mot sommerleiren vår på Tromøya fra 17. til 26. juli. Vi ønsker at ungene skal komme på denne leiren, for det er her vi skal legge grunnlaget for å bygge ut organisasjonen til høsten. Det vil være pionerorganisering på de andre Rød Front-leirene også, bortsett fra den leiren som er på Tromøya samtidig med pionerleiren. Men pioneraktivitetene på de andre leirene vil ikke bli organisert av RP.

På RP-leiren vil vi diskutere politikk, drive idrett, drive kulturvirksomheter som kor og teater, lage leiravis og være mye ute i frisk luft. De politiske hovedtemaene på leiren blir:

- 1) Hvorfor trenger vi Røde pionerer? Hvordan skal vi bygge ut organisasjonen?
- 2) Spørsmålet om krigsfaren.
- 3) Hvorfor er arbeiderklassen så viktig?
- 4) Vi tar opp lokale saker som ungene er opptatt av.

Leiren er for unger i alderen 6 - 13 år. De som allerede er organisert i RP-grupper melder seg på hos gruppelederen. De som ikke er med i noen gruppe ennå, må ta kontakt/skrive til:
Røde Pionerer i Oslo
Postboks 4404 Torshov
Oslo

Prisen vil ligge på omlag 150 - 200 kroner. Det vil bli organisert transport.

Alle kamerater med unger i pioneralder som ikke har mobilisert ungene sine til å være med i RP (og det er en del), må straks kontakte RP i Oslo. Noe annet vil være ei sabotasjelinje for en skikkelig barneorganisasjon. Husk at reaksjonen har et sterkt grep om å organisere unger. Det er dette vi må endre. Derfor kamerater:

- *** Slutt opp om Røde Pionerer. Gjør den til en slagkraftig organisasjon.
- *** Meld ungene inn i grupper raskt, så blir de kjent med hverandre.
- *** Bli med på leir i sommer!

Mari.

OM LINJENE I BOLIGPOLITIKKEN.

Vi skal i denne artikkelen ta opp noen av motsigelsene på boligpolitikken og svare på innlegget i FFP-mai "Hvem skal betale for rehabiliteringa?"

"Ingen husleieøkning".

Det er kommet mange reaksjoner på denne parola. Vi skal ta opp dem som retter seg mot parola, og begrunne hvorfor vi mener argumentene er gjerne.

1) "Massene godtar ei husleie på 2-300 kroner. Skal vi stille krav om ingen husleie over 300 kroner?"

Å stille et sånt krav må bety at en mener det er rimelig at folk betaler under 300 kroner i husleie. Derfor skulle dem ikke sloss mot husleieøkning hvis dem betaler mindre - "for det er jo rimelig at dem betaler 300 kroner". Det er reformisme å stille et sånt krav. ("Vi trenger ikke revolusjon for vi kan stille krav om ei rimelig husleie"). Men vår oppgave er å aldri gi kapitalistene fred. Vi skal reise massene til kamp mot husleieøkning enten husleia er 1200 eller 100 kroner.

2) "Alt stiger, ikke rart at også husleia stiger. Når boligen blir rehabilitert stiger verdien på boligen. En må betale mer for ei bedre vare."

Å bruke dette som argument mot "ingen husleieøkning" er å godta utbyttinga. Sosialdemokratene og andre bruker den samme argumentasjonen som forsvar for at prisene stiger. Men vi forsvarer ikke kapitalismen, men massenes interesser. Og dem er ikke tjent med at prisene stiger og at dem må betale i dyre dommer for en skikkelig bolig.

3) "Massene vi har snakka med blir forbausa når vi sier at dem ikke skal betale for rehabiliteringa. Dem synes det er rart at dem ikke skal betale mer når dem får det bedre."

Det er ikke rart massene blir forbausa når dem hører at det ikke er riktig at dem skal betale for rehabiliteringa. Dem er ikke vant med å få noe gratis. Og ikke får dem det nå heller, dem må sloss for det. Dem er vant med å høre leksa om at "alt stiger", og oppfatter det som en naturlov som en ikke kan gjøre noe med. Det er nye ideer vi presenterer for dem, derfor må vi propagandere dem lenge og grundig for at massene skal gripe dem som sine egne. Det er en menneskerett å ha skikkelig bolig. Vi kan derfor ikke gå med på å bytte ut dårlige boforhold med boligdyrtid.

4) "Vi må godta husleieøkning ved vedlikehold der hvor det er små gårdeiere som ikke tjener noe på gården sin."

Mener de kameratene som står for dette at det er beboernes ansvar å holde oppe de små gårdeiera? Her skyver en massenes interesser til side for å forsvare smågårdeiera. Redselen for at smågårdeiera skal gå konkurs og de store gårdeiera kjøpe opp, overskygger massenes interesser. Hvis det er sann at det står på beboernes pengepung om smågårdeiera eller andre gårdeiere går konkurs, skal ikke vi forhindre det. Den som eventuelt kjøper gården vil få med på kjøpet krava om vedlikehold, rehabilitering og ingen husleieøkning. Det er ikke vår eller massenes oppgave å forhindre at smågårdeiere går dukken. Det er kapitalismens problemer og ansvar. Vår oppgave er å ta opp massenes interesser og krav uansett hvem som eier, og mobilisere massene til å sloss for krava. Vi skal seinere i artikkelen komme inn på hva vi mener er bakgrunnen for disse ideene.

5) "Hva er ei rettfærdig husleie?"

Det er kamerater som har stilt dette spørsmålet. Spørsmålet tar som utgangspunkt at det finns ei rettfærdig husleie. Men det finns ingen rettfærdig husleie. Ut fra borgerskapets rettfærdighetsprinsipper er det rett og rimelig at folk betaler for boligen sin. Men vi kan ikke forsvare sånn borgerlig rettfærdighet. Vårt mål er det kommunistiske samfunnet hvor boligen deles ut uten vederlag.

"Ingen tomter/gårder til kommunen i raseringsstrok" - ei prinsippiell linje?

Bakgrunnen for parola er kommunens raseringsplaner for de eldre bydelene. Parola skulle være et hinder mot raseringa. Hvis kommunen fikk beina innafør ville det være lettere å sette i verk raseringa. Parola er blitt oppfatta prinsippielt, og det er også blitt klart uttrykt av kamerater at dem mener det er ei prinsippiell linje. Men hva fører ei sånn prinsippiell linje til?

Jo, til at vi prinsippielt støtter private kapitalister mot kommunen. Men er det sann at private kapitalister bedre vil løse boligproblemen enn kommunen? Skulle private kapitalister som klasse ha andre interesser enn kommunen?

Engels sier i "Om boligspørsmålet": "Staten er ingenting annet enn de besittende klassenes, jordeiernes og kapitalistenes felles makt over de utbytta

klassene, bøndene og arbeiderne. Hva de individuelle kapitalistene ikke vil, det vil heller ikke deres stat. Når således de individuelle kapitalistene visserligen beklager bolignøden, men knapt kan formå å dekke over de mest avskrekkende følgene, så kommer ikke heller den kollektive kapitalisten, staten, til å gjøre mye mer."

Engels sier at de private kapitalistene har felles interesser med kommunen (sjøl om det også finnes motsigelser mellom dem), og at staten/kommunen er deres felleskapitalist.

Nå vil sikkert noen hevde at de fleste små gårdeiere er i mot raseringa og har motstridende interesser til kommunen. Det er også riktig, men vi kan av den grunn ikke ha en prinsipiell linje som støtter opp om private gårdeiere. Vi ville også sparke beina under kravet om "ingen husleieøkning" samme hvem gårdeieren er. Fordi en ikke kan unngå at smågårdeiere da vil selge eller gå konkurs. Det vil åpne for at kommunen kjøper gården, eller at andre kjøper den som har samme interesse som kommunen.

Men er kampen mot kommunen helt avhengig av smågårdeiere? Da måtte vi gi konsesjoner til dem som gårdeiere ved å godta "rimelige" husleieøkninger i deres gårder. Dette kan neppe være riktig. Vi kan ikke godta husleieøkninger for å hindre rasering. Det ville være reformisme. Vi kan ikke gjøre kampen mot rasering avhengig av hvem som eier gården, for det er den ikke. Den er avhengig av om vi greier å reise de massene det gjelder til å sloss mot raseringa og for at gårda skal rehabiliteres på deres vilkår.

Kan vi stille ei sånn taktisk parole? Vi mener parola kan være riktig taktisk. Kommunens planer med å kjøpe opp gårder er å rive. Derfor ønsker vi ikke at dem skal kjøpe. Men hva med OBOS, USBL og andre spekulanter som kjøpere? Skulle dem ha andre interesser enn kommunen? Her ville den taktiske situasjonen endre seg. En mulig kjøper ville kanskje si: "Jeg skal pusse opp gården, ikke rive den men det må nødvendigvis føre til større husleier." Skulle vi godta dette? Nei, det skulle vi sjølsagt ikke gjøre. Vi må hele tida ha for oss at de viktigste parolene vi stiller er:

*** Kamp mot rasering!

*** Rehabilitering på beboernes vilkår - ingen husleieøkning!

Hvem skal betale rehabiliteringa?

Vi er enig med "Kamerat som jobber i boligkampen" når han sier at vi ikke kan stille parola "Stat og kommune skal betale rehabiliteringa" som ei allmen parole.

Vi tar sjølkritikk for at vi har stått for denne feilaktige politikken. Men vi mener at parola "Nei til husleieøkning - Kapitalen, kommune og stat skal betale" heller ikke er ei riktig parole. Kameraten sier at der storkapitalen og monopolkapitalen eier gårdene må vi stille krava til dem, men der det er smågårdeiere skal kommune og stat betale for rehabiliteringa. Opp mot dette stiller vi at krava må rettes til gårdeieren - uansett størrelse. Det er gårdeieren beboerne står overfor. Dem har inngått et leieforhold med gårdeieren. Derfor er det riktig å stille krav om forbedringer av boligen til den som eier gården. Det har vært gjerne linjer ute og gått i spørsmålet om gårdeiera. Først blei enhver gårdeier sett på som hovedfienden. Så blei denne retta opp til at staten, kommunen og monopolkapitalen var hovedfienden. Vi så på små gårdeiere som allierte i kampen mot rasering. Dette har også vært riktig. Men det har ført med seg ideer om at vi ikke kan stille krav til gårdeiern hverken om vedlikehold eller rehabilitering, fordi han er en alliert og vil gå konk osv. Hvid han får disse utgiftene. Gårdeiern drikker kanskje kaffe med beboera, bor i gården sjøl og er i noen tilfeller en "vanlig arbeider" som det er blitt uttrykt. Det er disse sakene som er nevnt som er bakgrunnen for at BU stilte parola "stat og kommune skal betale rehabiliteringa".

Men gårdeiern er ingen vanlig arbeider. De fleste arbeidere er ikke gårdeiere. Gårdeiern av denne typen er en småborger. Vi er jo helt for å stille økonomiske krav o.l. til små fabrikkere, butikkeiere osv. Vi deler dem ikke opp i store og små og sier at dem små stiller vi ikke krav til. Sånne folk truer også med at dem kan gå konk hvis dem innfrir krava. Flere av dem er sikkert på talefot med arbeidera, drikker kaffe med dem, tar i et tak osv. Men er dette gode nok grunner til ikke å stille krav til dem? Nei, vi er helt for å stille krav sjøl om dem går konk, og sjøl om forholdet mellom arbeidere og arbeidskjøpere er "godt". Noe annet ville være å forråde arbeiderklassens interesser. Det er ikke vårt problem om kapitalister går konk. Vi skal ikke engasjere oss i hvordan vi kan forhindre det. Men når det gjelder gårdeiere har vi lagt stor vekt på om de er hovedfienden eller ikke. Hvis dem ikke er hovedfienden har vi unnlatt å stille krav til dem. Vi har delt dem

klart opp i store og små eiere i spørsmålet om hvem som skal betale rehabiliteringa. Men dem har tross alt noe felles sjøl om noen er småborgere og andre er storborgere - eller til og med monopol-kapitalister; Dem er gårdeiere og har et leier/utleierforhold til leieboera. Vi mener derfor den riktige parola må være: Still krav til gårdeiern!

Til slutt gjentar vi oppfordringa om at kamerater må kaste seg ut i disku-

sjonen her i FFP. Vi veit at mange kamerater vil ha motsigelser på denne artikkelen, spesielt på spørsmålet om gårdeieren. Diskusjon om dette er helt nødvendig for at boligpolitikken var skal bli riktig at motsigelsene på den kommer fram. Så tenk ikke først og fremst på om du har full klarhet i synspunktene dine, ikke er vant med å skrive artikler o.l. Fei hemningene til side og kom med meninga di!

Boligutvalget.

MOBILISER MASSENE i RV's økonomiarbeid!

Til og med revolusjonære kommunister legger stor vekt på å være med i valgkampen. Ikke fordi vi trur at det parlamentariske arbeidet bringer oss noen slags sosialisme, men fordi valgkampen er ei utmerka anledning til å få den kommunistiske politikken ut til folk. Trass i at det er små sjanser til å få valgt inn noen, deltar vi med full tyngde.

Hvis vi ikke bruker valgkampen til å spre politikken vår, forsømmer vi ei viktig oppgave. Vi må legge stor vekt på å avsløre de borgerlige arbeiderpartiene, og rydde vekk de parlamentariske illusjonene som sitter så hardt hos massene. Bruker vi ikke valgkampen til dette, tar vi på oss det tunge ansvaret å forsinke den sosialistiske revolusjonen.

Altså: Vi driver valgkamp fordi dette tjener de strategiske måla våre. Dette er sikkert elementære sannheter for alle kamerater, og borgerskapet har også forstått dette godt. Samtidig som DNA, SV og "NKP" roper ut de såkalte "sonderingspartiene" som hovedfienden i valget, og omvendt, så veit vi at dette bare er parlamentarisk skyggeboksing. I valgkampen, som ellers, står de borgerlige arbeiderpartiene og de åpent borgerlige partiene sammen i en blokk mot hovedfienden sin: kommunistene. Borgerpartier av alle slag er politiske redskaper for borgerskapet, mens kommunistene, i valgkampen RV, er arbeiderklassens politiske redskap. Dette er grunnen til at borgerskapet f.eks. ikke tør la oss slippe til i kringkastinga si.

Sterke krefter prøver å hindre oss i å gjennomføre en seierrik valgkamp, og det betyr at vi må legge skuldra ekstra godt til. Vi skal dominere bybildet i valgkampen. Vi skal spre propaganda og henge opp plakater. Vi skal avsløre de borgerlige arbeiderpartiene på møter og på stands. Men skal vi klare dette, må vi ha en solid økonomi. Vi lar oss ikke korrumpere gjennom statsapparatet, vi stoler heller på oss sjøl og på de breie massene av arbeidsfolk og progressive.

Kamerater. Det haster med å få inn pengene til RV. Det betyr at dere må trappe opp innsamlinga med det samme dere har lest dette. Dere må være dristige sjøl, og gi mye. Men samtidig er det helt feilaktig å nøye seg med å samle inn fra egne lommebøker. Bruk masse-linja i innsamlinga. Både fordi vi får inn mer penger på den måten, og fordi pengestøtte fra patiløse uttrykker politisk støtte til RV på et nivå som er høyere enn det å gi verbal støtte.

Vi kan ikke drive valgkamp på krita fram til september, det er nå penga trengs. Bruk fantasien og gå bredt ut i innsamlinga. Lag lister der folk kan tegne seg for faste bidrag, og ta inn engangsbidrag fra folk som foretrekker det. Bekjemp sekterismen og stå på!

Valgansvarlig.

KOMMUNISTER OG FOLKESKIKK..

Er vanlig folkeskikk noe som er forbeholdt massene? Det kan virke sannelig når en er tilstede på større partimøter o.l. Først og fremst tenker jeg på partifesten 1. mai. Som vanlig var det en endeløs strøm ut og inn av salen under møtet, til og med over scenen kom det folk. Enkelte kamerater ser ut til totalt å mangle respekt for talere og artister som har trent i lang tid for at festen skal bli bra. Eller var det som formannen i partiet sa av liten interesse? Hva disse folkene foretok seg utafor salen kan en delvis tenke seg. Men ikke tror jeg at så mye folk ikke var i stand til å holde seg til etterpåk. Jeg tviler på at folk oppfører seg sannelig når de ser en svært borgerlig film på kino, eller er i teater o.l. Er det sannelig at kamerater roper: "Der er det plass!" når de kommer på kino etter at filmen har begynt? På partifesten skjedde det i alle fall.

Denne type oppførsel er noe vi raskt bør kvitte oss med. Det er bare å tillegge seg litt folkeskikk. Videre burde en jo gå på et festmøte for å følge med i det som skjer på møtet, og ikke gjøre alt mulig annet.

Til slutt litt om sjølve festen. Masser som jeg har snakka med er svært fornøyd med det som var, både taler og kultur, men vi mente noen saker mangla: Et humoristisk innslag, f.eks. en sketsj, teater eller diktopplesning. (Det siste skulle jo egentlig vært med). Videre var lokalitetene lite egna til dansing og hyggelig samvær etter møtet. Det gjorde at tilstelninga ikke fikk den avslutninga en kunne ønske.

Roger, jernarbeider i Oslo.

VERV KK-ABONNENTER!

Alle disse må vi ha en ny, grundig diskusjon med, hvis de ikke er abonnenter. Avdelinga må sette en frist i løpet av juni for at dette skal skje.

I forrige kampanje verva vi abonnenter til ei dagsavis som ingen hadde sett. Nå har dagsavis eksistert i 2 mndr., og de som har avisa, kan ubetinga fortelle hvor nødvendig det er å lese ei avis som forteller sannheten. Når en f.eks. leser i KK om det som skjer i Tromsø, og leser Arbeiderbladet, er det helt grotesk hvordan Arbeiderbladet juger så det renner! Folk som vil vite hva som virkelig skjer, er helt nødt til å abonnere på KK!

Fram til valget skal vi som kjent ha ei kampanje for verving av KK-abbonenter. Avdelingsstyrene har fått målsettinger.

I den forrige kampanja fram til 1. april, greide Oslo å komme i mål. Pr. i dag har vi stort sett ikke verva noen nye i denne kampanja. Men DS er overbevist om at hvis medlemmene først stiller seg oppgava, vil vi få resultater. Vi lærte mye av den forrige kampanja, særlig dette: Kampanja må diskuteres på et avdelingsmøte. Konkrete personer blir satt som mål. Kampanja oppsummeres regelmessig.

I FFF-toget gikk det mange folk som enda ikke abonnerer på KK. Det var mange som burde ha gått i tog, men som vil jobba for dårlig med.

SJØLKRIK

TF for mai kom ikke til medlemmene før svært seint, selv om TF var trykt i god tid som vanlig. Årsaken til forsinkelsen ligger hos DS. Dette vil vi kritisere oss sjøl skarpt for. Å hindre at viktige dokumenter ikke kommer fra SK til medlemmene når de skal, er sabotasje og i

praksis fraksjonisme. Ei slik linje fører bl.a. til at deler av partiet ikke blir informert om viktige saker, og det hindrer SK i å ha en enhetlig ledelse. DS vil ta tiltak for at dette ikke skal gjenta seg.